De ezel die eigenlijk een paard was

Vaak had hij de prachtige paarden zien galopperen.
Het was iets wat hij ook graag zou willen proberen.
Met zilveren beslagen hoeven,
die hem in vliegende vaart door de velden heen droegen.
Donkere manen wapperend in de wind.
Was dit het zelfbeeld wat de kleine ezel voor zichzelf had bemind.

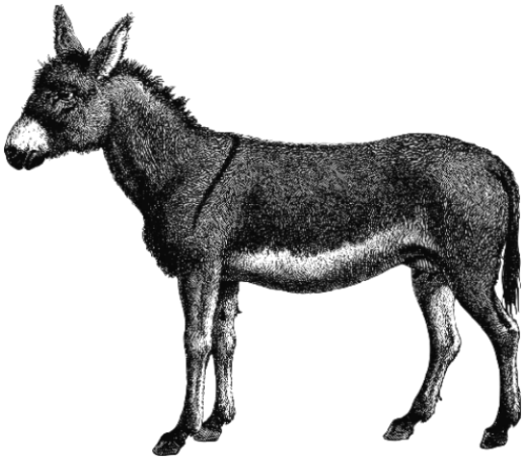

Eens had hij een schaap over zijn heimelijkheid verteld.
Zij had hem daarna met hoon gekweld.
Want hoe onnozel was deze ezel wel niet,
om een dergelijke droom na te jagen omdat hij zichzelf als iets anders ziet.

De ezel had zich in zijn lot geschikt dat hij nimmer een paard zou kunnen worden, zo'n prachtige ros te kunnen zijn.
En zeker na het repliek van het schaap hield hij deze droom angstvalig geheim.
Want wie zou hem ooit kunnen begrijpen of kunnen geloven?
Laat staan hem een goede afloop beloven.

Sinds de ezel zich wist te herinneren,
was dit een droom die niet wilde verminderen.
Dat de ezel niet kon zijn wie hij diep van binnen was,
leek op een wond die maar niet genas.
Want om in werkelijkheid geen ezel te zijn maar een paard,
resulteerde in het feit dat -telkens weer- een niet herkenbaar spiegelbeeld naar hem had terug gestaard.

En zo waren de dagen van de ezel met somberheid en teleurstelling gevuld.
Steeds minder vaak had hij zijn eigen spiegelbeeld geduld.
Schuwde het wateroppervlak om de aanblik van zichzelf te ontwijken, in een poging de reflectie van zichzelf te vermijden.
Met de stroom van somberheid meegenomen,
wist hij van deze met verdriet gevulde plek niet meer terug te komen.
Het zingen van de vogels kon hij niet meer horen.
Het getjirp van de krekels deed hem niet langer bekoren.
Net zoals de bloemen die kleurrijk wiegden in de wind.
Ook voor het bezoek van anderen was de kleine ezel zelfs blind.

Zo had hij de vlinder niet aan zien komen fladderen. Deze landde pardoes op het hek,zag het sombere gezicht van de ezel en begon terstond het gesprek.

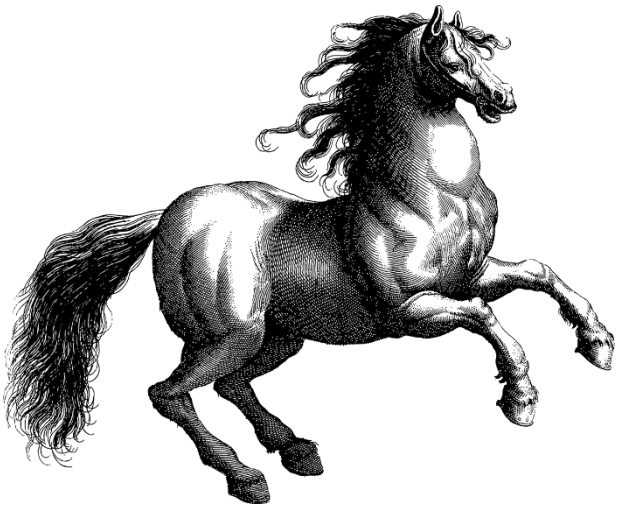

'Toe toe zo erg kan het toch niet zijn?
Wat is de reden van deze misère. Is er ergens sprake van pijn?'

'Ach vlinder, je bedoeld het vast vriendelijk en oprecht.
Maar in mezelf heb ik te maken met een groot gevecht.
Het zijn hopeloze dromen en nutteloze vragen waar ik je liever niet mee wil vermoeien,
Daarom is het beter om je maar niet met mij te bemoeien.'

'Waarom waarom?' zei de vlinder monter 'Misschien kan ik je wel helpen.
En het lukt het me enigszins om je zielenleed te stelpen.'

De ezel zuchtte en keek de gekleurde vlinder aan.
'Ik betwijfel het ten zeerste en ik geef je te verstaan
dat wat ik je ga vertellen, je versteld zal doen staan.

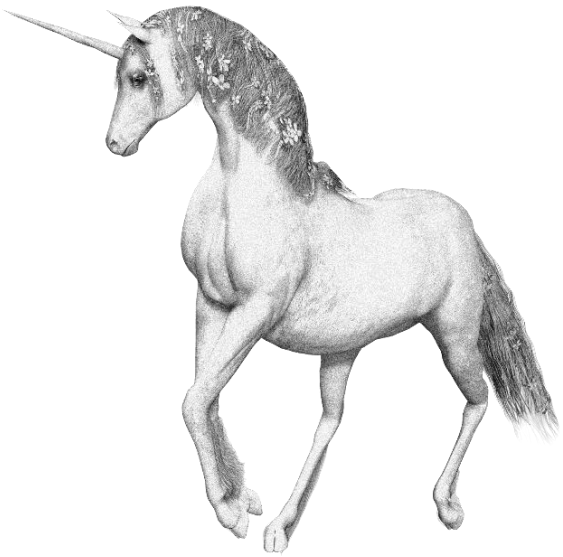
Eigenlijk ben ik geen ezel maar een paard.
En dat is waarom mijn hart zo is verzwaard.
Want iedereen ziet de ezel die ik lijk te zijn.
Dat ik hem in werkelijkheid niet ben, is mijn geheim.'

'Ach ach wat een leed is dat om dit met je mee te dragen. Wat een gegrien.
Wanneer anderen niet in staat zijn om jouw ware persoonlijkheid te zien.
Want wie kan iemand zijn, anders dan zijn eigen ik?
Laat je daarom niet verwarren door een onjuist spiegelbeeld oftewel een aanblik.'

Het was een boodschap die de ezel nog niet eerder had gehoord.
Een goede raad die een bepaalde mate van troost bij hem had aangeboord.
Nimmer had iemand een dergelijke uitspraak gedaan.
Of was deze op zo'n manier met zijn lot begaan.

'Eens was ik rups en daarna ben ik vlinder geworden.
Toch is een fysieke verandering niet altijd aan de orde.
Slechts het spiegelbeeld klopt niet bij wie je bent, jouw eigen persoon.
Dit gevoel is niet raar en zeker niet ongewoon.
Als jij een paard bent is dat niet iets om voor te schamen.
Terecht een beeld wat je mag beamen.
Laat de ander zien wie je werkelijk bent.
Door simpelweg jezelf te zijn raken anderen aan de weerspiegeling van jouw wezen gewend.

Ik durf te stellen dat dan ook jij tot de conclusie komt dat je verkeerd hebt gedacht.
En net zoals mij kunt zien wat ik onmiddellijk aan je zag.
Dat jij geen paard bent maar een ander edel dier.
Namelijk een eenhoorn, zelden gezien alhier.

Een bijzondere verschijning die niet vaak door anderen wordt herkent.
Dat wonder wat je niet kunt worden. Het wonder dat je bij geboorte al bent.
Zij die hun authentieke zelf durven te zijn, hoeven zich nimmer te schamen en dragen in hun hart geen enkel geheim.

De ezel was met stomheid geslagen.
Door de manier waarop hij antwoord had gekregen op al zijn vragen.
Somberheid en teleurstelling waren terstond vervlogen.
Net zoals de uitzichtloosheid die met woorden van de vlinder was omgebogen.

Van nu af aan zou hij zijn wie altijd al was geweest: Zichzelf en daarom niet langer bevreesd.